

Udstillingens første serie, Fortid, Det inderste, En menneskealder, Myterne, Eventyret, Verden, hedder

DET MAGISKE SPEJL.

Den består af 11 arketyriske sange og er kædet sammen af et kollektivt tema.

Da Capo

En samlende tone
en frodig matrone
med lænden i græsset
med smerten og presset
forventningens latter
en søn eller datter
der snart bryder frem

Det vokser og gror, ligger trygt og godt
beruset af længsel, fylder stort og småt
svæver rundt imellem intet og alt
husker en remse ingen har fortalt

Flyve, bare flyve og forsvinde i en drøm
møde fantasiens smerte i midten af en strøm
ikke kikke
ikke høre
på sireners sang
vide at det hele findes bag:
Der var Engang

Mellem sort og hvidt, mellem tykt og tyndt
mellem yin og yang, færdigt og begyndt
mellem krop og sjæl, mellem godt og ondt
mellem helt og halvt, usundt og sundt

Gennem ild og vand, mellem surt og sødt
gennem nat og dag, mellem hårdt og blødt
gennem en panik, mellem varmt og koldt
gennem dit og dat, købt eller solgt

Svæve, bare svæve, tage en stjerne i sin hånd
søge evighedens lænker og bryde deres bånd
kun at være
finde livet
i en efterklang
vide at det hele findes bag:
Der var Engang

Han mærker en længsel der stædigt begynder at
trække
og sjælen er tom af et indvendigt uforløst sug
han aner en fremtid, en lyd og et lys fra en sprække
så, nu er det tid at forlade den mødrende bug
ét lys skærer skarpt som en ring om hans hjerne
ét lys skinner klart som et håb i det fjerne
og lyset af smerten og lyset for enden af smerten
- er verden

Han føler en mulighed, mærker et væld af talenter
små glimt i det fjerne af det der en dag blir en drøm
han ved allerede, der må være noget der venter
og kæmper sig ud af den store bevidstløse strøm

ét lys skærer skarpt som en ring om hans hjerne
ét lys skinner klart som et håb i det fjerne
og lyset af smerten og lyset for enden af smerten
- er verden

Han husker en fremtid af summende liv over enge
af tapre insekter, af brægede bukke og får
af smukke hyrdinder, af lyden af latter og strenge
han husker den fremtid så sikkert som var det i går
ét lys skærer skarpt som en ring om hans hjerne
ét lys skinner klart som et håb i det fjerne
og lyset af smerten og lyset for enden af smerten
- er verden

Sån en lille skilling

Her er gråd, her er pludren, her er våde bleer
og ingen kan forstå hvad det indebærer.
Der er lyn, der er torden, der er fa'n i vold,
men egentlig osse fred, både i dur og mol.
Helt uden at ane hvad der står på spil
ske der hvad der kan og hvad der vil
Det er ikke uden mening men det er sgu sært
at sån en lille skilling gør det hele værd.

Der er fart, der er kravlen og de første ord
og alting flyver rundt mellem syd og nord.
Der er liv, der er glæde, der er elleve skridt
en helt ustyrlig lyst til at gå for vidt.
Helt uden at ane hvad der står på spil
ske der hvad der kan og hvad der vil
Det er ikke uden mening men det er sgu sært
at sån en lille skilling gør det hele værd.

Ingen kender dagen før den er omme
alting får en ende, men starter straks påny
Tiden løber hurtigere end den kan komme
og det hele det er set fra en lyserød sky.

Der er råb, der er hujen og en grænse mer
at overskride den og se hvad der sker
der er ord og begreber ingen kan forstå
en verden uden sorg der er til at nå.
Helt uden at ane hvad der står på spil
ske der hvad der kan og hvad der vil
Det er ikke uden mening men det er sgu sært
at sån en lille skilling gør det hele værd.

Jamen Bedstemor

Pigen sidder trygt og tæt på bedstemoders skød
eventyret lyder af forklædning og forvandling
hun har taget huen af, den hue som er rød
og hun spør og spør og spør til eventyrets handling
jamen bedstemor - jamen bedstemor
var der blomster hun kunne plukke
var de bare alt for smukke
var de bedstemor ? - jamen bedstemor
så blev klokken alt for mange
så blev skyggerne da lange
var hun ikke smadderbange
var hun bedstemor ?

Hun får store øjne og en stor og åben mund
ørerne de vokser så de fylder hele stuen
det har ramt en nerve i den dybe undergrund
og hun spør og spør mens hun uroligt krammer huen
jamen bedstemor - jamen bedstemor
og er ulve lissom tyve
må de osse gerne lyve
må de bedstemor ? - jamen bedstemor
hvis man så er meget lille
og de vilde dyr blir vilde
skal man så stå meget stille
skal man bedstemor ?

Bedstemor tar kærligt fat om barnebarnets liv
der er sikkert osse noget andet de kan lave
den slags gamle eventyr er bare tidsfordriv
skal vi ikke gå en tur i zoologisk have.

Kys

et lys stryger ned fra den højeste himmel en målrettet
stråle med flammende kanter og kurs mod Verona

De danser med masker for brændende kinder
den flabede dreng og den modige pige
en mand mellem mænd og en kvinde blandt kvinder
og stadig en snor til de voksendes rige
de danser med masker og hugger et kys

to munde der mødes, to sjæle, to tanker - give me my
sin again
to verdner forsøgsvist forlænget med planker - give me
my sin again
to vinkler på sagen, en dobbelt morale - give me my sin
again
et kys skal vel være en totunget tale - give me my sin
again

De danser med masker for åndeløs venten
og mærker en djævel et sted under huden
de hvisker dens navn skønt de aldrig har kendt den
og nu kan de aldrig mer klare sig uden
de danser med masker og hugger et kys

to munde der mødes, to sjæle, to tanker - give me my
sin again
to verdner forsøgsvist forlænget med planker - give me
my sin again
to vinkler på sagen, en dobbelt morale - give me my sin
again
et kys skal vel være en tvetunget tale - give me my sin
again

et lys stryger ned fra den højeste himmel en målrettet
stråle med flammende kanter og kurs mod . . .

Robin Hut.

Det er vistnok en skrøne men et sted i Sherwoods
skove
der gik en mand i tæt trikot og fjollet grøn kasket
det raged ham en bønne at bryde alle love
så gik han rundt i snabelsko og kunne ramme plet

Han var en rigtig røver der plyndrede de rige
så gik han rundt og delte ud af alt det som han stjal
og alt hvad man behøver det er at kunne sige
at med et enkelt pileskud var han en fandens karl

Hans hår var flot friseret og hans held var legendarisk
og han kom aldrig galt afsted hvor han så end for frem
hans stil var modereret, hans stemme eksemplarisk
han var et ægte Mandfolk med et stort og svungent M

Der gik et stædigt rygte om sheriffens sorte skare
de havde fanget Willi med det smukke røde hår
han glemte vist at flygte, umuligt at forklare
sån går det tit og ingen ved hvordan det foregår

Historien fortæller at han fik befriet Willi
og rygtet siger sådan går det alle Robins mænd
men når det rigtigt gælder er forklaringen for billig
Og Willi med et røde hår var mere end en ven

Det er vist nok en skrøne, ja en skrøne må det være
man finder aldrig den slags mod og aldrig sån en mand
de sagn er så obskøne, de er ikke til at bære
for han er nemlig alt for god til at ku være sand

Mit hjerte må da smelte i en sørgelig pointe
for intet er vel mere sandt end det er godt for noget
Man sige kan om helte at de er impotente
fordi de aldrig andet vandt end deres ædle dåd.

Mester Eriks Dans

Han tænker på tiden, dengang han var lille
da hans far fik bank hver eneste dag
han husker det var ikke det han ville
når han blev voksen skulle det være en anden sag

Og han sidder i sin brandert i sit køkken i sin egen lille hule
og betragter den flok unger han kun af og til vil kendes ved
og han håber bare på hun brækker halsen, det er ikke til at skjule
man kan kalde det et forhold, det kan aldrig kaldes kærlighed
og hun kværner og hun kværner mens han håber at det bare blir ved snakken
han har tømmermænd i panden og hans hoved er en ækel byld
han forsvinder i sig selv mens mester Erik gir ham sån et par på frakken
og han ved helt ind i hjertet at det helt bestemt er hendes skyld

man kan drage paralleller
til de virkelige drømme
men det her er hverken eller
hvis man endeligt skal dømmes

Hun prøver at huske men fatter det næppe
hendes far kun drak hver eneste dag
hun mindes hvon hun krøb ind under et tæppe
for når hun blev gift skulle det være en anden sag

Og hun står der på sit køkkengulv med tampen løftet op til slag i vrede
mens hun ser på den klump kød der vist engang var hendes ægtemand
og der hænger snavs i tommetykke skorper i den usle lopperede
det er meget længe siden her var kærlighed og vaskevand
og hun ser på denne ynkelige hulken der er takken for besværet
den uklædelige rødmen i en hovedbund med sparsomt hår
og hun svinger mester Erik så den sløve stud får endnu en på bærret
og hun ved helt ind i sjælen at det er hans egen skyld
hun slår

man kan drage paralleller
til de virkelige drømme
men det her er hverken eller
hvis man endeligt skal dømmes

Et gyldent håndtryk.

Der var engang en konge

han havde en plan, der var fod på projektet
og alle faktorer var vejret og vægtet
hans gåde var løst og hans tvivl var forsvundet
han ønske var yderst fornuftigt begrundet
han mente bestemt at han gjorde det rette
og nu er hans datter en guldstatuette

og stormen er omme før manden får rebet sit sejl
en evighed viser i guldets et øjeblik fejl
han stirrer fortvivlet på prisen for nuft og begær
hans håndtryk er gyldent, hans kys er en formue værd
hans håndtryk er gyldent, hans kys er en formue værd

han var så fornuftig, han vidste det hele
hans verden var veldefinerede dele
hans drøm var at sætte et blad på en nælde
han så en forhindring og ikke en fælde
hans drøm var at vide, hans drøm var at skabe
beregningen viste han ikke ku tabe

og stormen er omme før manden får rebet sit sejl
en evighed viser i guldets et øjeblik fejl
han stirrer fortvivlet på prisen for nuft og begær
hans håndtryk er gyldent, hans kys er en formue værd
hans håndtryk er gyldent, hans kys er en formue værd

der var engang en konge
der var engang en konge
der var engang en konge
der var engang en konge

Vi elsker at sætte systemer i scene
og kundskabens træ har fantastiske grene
hvor guldæbler hænger og blinker og frister
et sted er vi alle en slags alkymister
men vi må stå ved vi er fløjet fra Eden
og ta vores chancer med nysgerrigheden

og stormen er omme før manden får rebet sit sejl
en evighed viser i guldets et øjeblik fejl
han stirrer fortvivlet på prisen for nuft og begær
hans håndtryk er gyldent, hans kys er en formue værd
hans håndtryk er gyldent, hans kys er en formue værd

Hans hue er rød.

Hans hue er rød som et hjerte der slår
hans skæg er så hvidt lissom sneen i haven
og der i en pose der hænger ved maven
er alle de tider der kommer, de tider der går

Han synger en dybfølt og brummende sang
når fuglene hilser og vipper med halen
han hører en klokke hernede fra dalen
der viser den rigtige retning når vejen er lang

og bedstefar sidder med børnebørn på sine knæ
fortæller de gamle historier om godtfolk og fæ
og bedstemor smiler mens ungerne danser af fryd
og alt løber sammen i lyst og i lykkelig lyd

Hans øjne er klare af sindig forstand
hans frakke er lang så den rigtigt kan lune
hans bukser er grå og hans støvler er brune
han vinker og smiler til tiden og mangler en tand

Hans dyr er den smukke og venlige ren
den trækker ham trofast afsted gennem rummet
til alt er begavet og klokken forstummet
og natten og tiden er blevet forfærdelig lang

og bedstefar sidder med børnebørn på sine knæ
fortæller de gamle historier om godtfolk og fæ
og bedstemor smiler mens ungerne danser af fryd
og alt løber sammen i lyst og i lykkelig lyd

Hans hue er blød lissom feernes hår
han smiler så hvidt og han er aldrig gnaven
i sækken på ryggen, der gemmer han gaven
de ukendte tider der kommer og virker og går

og bedstefar sidder med børnebørn på sine knæ
fortæller de gamle historier om godtfolk og fæ
og bedstemor smiler mens ungerne danser af fryd
og alt løber sammen i lyst og i lykkelig lyd

Sangen om sværdet

Vejen er støvet og tør
Fuglene flyver det lydløse sprog
Stilheden ligger på lur
Afbrudt af krykkernes knagen
Vejen er endeløst lang
Lykken har slukket hans øjne for længst
Lungerne kæmper med luft
Bagved de tandløse gummer

Håbet om hævn
Sangen om sværdet
Dunsten af døden
Fuglene falder for stanken

Før var han stærk som en bjørn
Masede let gennem flammende ild
Gennem det brusende vand
Kækt som en odder mod strømmen
Før slog han fjenden med skræk
Deltog i alle retfærdige slag
Elskede tummel og kamp
Nu er han bare affældig

Håbet om hævn
Sangen om sværdet
Dunsten af døden
Fuglene falder for stanken

Så træder ynglingen frem
Oldingen aner at enden er nær
Hører den unge mands skridt
Byder ham posen med penge
Ynglingen låner hans sværd
Husker sin fars uretfærdige død
Griber en chance for hævn
Trods den manglende modstand

Han hæver hævn
Smukt svinger sværdet
Hugger i halsen
Gamlingen bider i græsset

Deres Dages Ende.

Se den gode gamle dronning og den gode gamle konge
ligger hånd i hånd
siden eventyrets slutning har de levet efter samme
analoge bånd
vi skal ikke nævne navne, de er knapt nok til at kende
de er sammen nået frem til deres dages ende

Der er ingen der har travl og der er ingen der skal
skynde sig og først afsted
de har taget turen sammen og skal osse ta det sidste
skridt i enighed
det er ikke kun med lykken, det er osse med forstanden
de er nødt til simpelthen at vente på hinanden

og det føles lidt forstemmende og lidt forrykt
og de ryster som af kulde, eller er det frygt
for i denne aller aller sidste nat
kan man ikke holde ud at blive efterladt

der er ikke flere lys at tænde
når det sidste er holdt op med at brænde
hør, den kommer, deres dages ende
shh, den kommer, deres dages ende

Den er ikke inviteret, den er ikke blevet påkaldt eller
efterstræbt
nej, de ligger blot og venter, hånd i hånd og sjæl i sjæl i
unison accept
lad det sidste forsvar falde, lad de sidste masker rende
for nu er det lisså stille deres dages ende

Destiny

Der er visse ting i verden som man ikke slipper udenom
der er det der hænger ved og som man aldrig kommer
helt forbi
i den allersidste ende fører alle veje vist til Rom
like a river flo o o ows surely to the sea

Se der står den stakkels sanger med en selvdød
mikrofon
og han skyder på musikken med en udslidt vandkanon
pladdervand i svage strømme, det er ikke særligt rent
hvorfor kan han ikke indse det er fyrré år for sent

og der i røgen står en ånd - og ville gerne gribe ind
men han er allerede grebet af stiltfærdig østenvind
han blæser ud til horisonten, til de glemte toners land
for selv den største konge sætter intet varigt spor i vand

Der er visse ting i verden som man ikke slipper udenom
der er det der hænger ved og som man aldrig kommer
helt forbi
i den allersidste ende fører alle veje vist til Rom
like a river flo o o ows surely to the sea

Se, den stakkels sanger kæmper med sin stemme og
sin sang
der er stadig intet rum og der er stadig ingen klang
han kan stadig mærke skyggen bag sin alt for smalle
ryg
og den puster ham i nakken med et vældigt overtryk

og der i røgen står fantomet med den rigtige idé
men han er ikke til at høre, han er ikke til at se
han må afsted til aftenlandet hvor de glade toner bor
før han blir bandet væk til steder hvor det vilde peber
gror

Der er visse ting i verden som man ikke slipper udenom
der er det der hænger ved og som man aldrig kommer
helt forbi
i den allersidste ende fører alle veje vist til Rom
like a river flo o o ows surely to the sea
- so it goes - somethings were meant to be
take my hand - take my whole life, too
cause I cannot
visse ting i verden som man ikke slipper udenom
der er det der hænger ved og som man aldrig kommer
helt forbi
i den allersidste ende fører alle veje vist til Rom
like a river flo o o ows towards destiny.